

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΖ'

Σάββατο Ἀθήνα, 18 Ἰανουαρίου 1919

ΑΡΙΘ. 667

ΝΕΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Χριστούγεννα. Νύχτα θαθεία, και τὸ φεγγάρι
μέσ' ἀπ' τὸν οὐρανὸν ποὺ ἀναγαλλιάζει,
στῶν δέντρων τὰ γιγνὰ κλαριά
στολίδι' ἀτίμητα ταριάζει.
Κι ἀρχίζει καὶ μετέχνην ἀραδιάζει
στ' ἀκρόβλωνα — γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴ χάρη —
σειρὰ - σειρὰ μαργαριτάρη !

Φεγγάρι, φεγγαράκι, ἔλα καὶ στολίσε
τὴν κορὰ, τὴν ἄδεια κίμαρή μου.
Τὸ μοναχὸ παιδί μου
μεγάλωσε καὶ πόσει στὴν ξενιτιά.
Μὰ ἐμέν' ἀπόψε ἡ σκέψη μου γυρίζει στὰ παλιά
τὰ χρόνια, καὶ τ' ἀναζητᾷ ἡ καρδιά μου
καὶ τὸ ποθεῖ, μικρὰν ὡς εἶτανε
τὸ μοναχὸ παιδί μου.

"ὦ ! ἔλα, ὡς νὰ τὸ εἶχα ἐδῶ κοντά μου,
μιά μυστικὴ νὰ κάνουμε γιορτή.
Φεγγάρι, φεγγαράκι,
Φέξέ μου γιὰ νὰ θυγῶ ἀπ' τὸ κρυπτό
ὅλα τὰ παιγνιδάκια τὰ παλιά,
κι ἀπ' τὴ λησιμονημένη τὴ γωνιά
τῶν Χριστουγέννων τὸ δεντρακι.

Νὰ οἱ στρατιῶτες, νὰ καὶ τὸ καράβι,
νὰ τὸ ναυτάκι μέσα στὴ βαρκοῦλα
— ὦ ! πῶς γιὰ σένα ὁ πόθος μου ξανάβει
ποῦ θύσκεισαι, παιδιάτικη καρδούλα ; —
σὲ κρᾶζει ὁ καρναγιοῦλης, δές, ἀκόμα
γελάει μετ' τὸ πλατὶ τοῦ στόμα,
κι ὁ ἄγγελος μετ' τὰ φτερὰ ἀπλωμένα
ἔτοιμος γιὰ ταξίδια ὄνειρα !
Καλῶς τον καὶ τὸ γέρον "Αἰ Βασίλη
μετ' τὸ κρυφὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη . . .

Φεγγάρι, φεγγαράκι, ἐσὺ τὸ φῶς σου,
κι ἐγὼ θὰν τοῦ κρημάσω τὴν καρδιά μου . . .
Μὰ τί θαθεία σιγή ! στὴν κἀμαρά μου
καμμιὰ χαρὰς κραυγὴ δὲν ἀγροικιέται.
"ὦ χιλιφιλημένο μου χερσάκι,
χερσάκι ποὺ μεγάλωσες, καὶ ὡστόσο
πάντα μικρὸ σὲ βλέπω ἐγὼ, χερσάκι
φτιαγμένο ἀπὸ βελούδο κι ἀπὸ χνοῦδι.
ἄγγελικῶς φτερούγας, ὦ χερσάκι,
ποῦ εἶσαι καὶ δὲν εἶσαι πονθενί,
ἔλα στὴ μυστικῶν ἐτούτην ὥρα,
ἔλα νὰ μάσεις τὰ παλιά σου δῶρα,
ἔλα καὶ σάλεψε τὰ παγομένα φύλλα
σὰ μιὰ πνοή, σὰ μιὰν ἀνατριχίλα,
κι ὕστερα κρῖνον μετ' τ' ἀστέρη τῆς Αὐγῆς,
ἀνάμεσα θανάτου καὶ Ζωῆς.

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Χρυσὸ μου ἀγόρι, θέρειψεν ὁ πόνος
μέσ' στὴ δοκιμασιμένη μου καρδιά.
Γιὰ συλλογίσου ! Πέρασ' ἕνας χρόνος
ποῦ μ' ἄφησες νὰ πᾶς στὴν ξενιτιά.
Ἡ ὄρφανὴ ἀγκαλιά μου σὲ γυρεύει
— Φοιτὰ δίχως τὴ ζέστα τοῦ ποταμοῦ —
τὸ στόμα μου γιὰ σὲ κρυφοσαλεύει
κι ἀκούω τὸν κούφιον ἤχο τοῦ φίλοῦ.
Μέρα τὴ μέρα σώνονται τὰ χάρδια
ποῦ γιόμιζαν γιὰ σὲ τὰ δνὸ μου χέρια
κι ἔτσι σφιχτοδεμένα τώρα κι ἄδεια
μοιάζουν σὰ νὰ τὰ λάβωσαν μαχαίρια . . .

ΣΕ ΜΙΑ ΠΟΝΕΜΕΝΗ

Τὸν Πόνο σου, φτωχὴ ψυχὴ, πόσο τὸν ἔζησα βαθιά
κι ἐγὼ στὰ περασμένα !
Πόσο τὰ μαῦρα φίδια τοῦ ποῦ σου σπαράζουν τὴν καρ-
μὲ σπάραξαν καὶ μένα ! (διὰ.)
Τὴν ἄγρια τούτη συμφορὰ μετ' τὸν ἀτέλειωτο θυμὸν,
ποῦ ἀνοίχτηκε μπροστά σου,
νὰ τὴ μετρήσεις δὲν μπορεῖς ὡς τὴ μετρώω ἡ ξένη ἐγὼ.
ποῦ θύσκεισαι μακριὰ σου.
Ἦρθεν ἡ ὥρα κι ἡ στιγμή, νὰ δεῖς τὸ δράμα τῆς ζωῆς
πῶς παίξεται ἐδῶ κάτω
κι ἐπίσημα νὰ γνωριστεῖς μετ' τὸ μυστήριον τῆς οὐγῆς
τοῦ φοβεροῦ θανάτου . . .

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΙΑ

ΓΡΑΦΙΑΣ

Στὴ γιορτὴ τοῦ ἀδερφοῦ μου Θάνου

Οἱ ὥρες μ' ἐχλόμιαναν, γυρτὸς
ποῦ θρέθηκα ξανά
σιγάχαριστο τραπέζι.
(Ἀπ' τὰνοιχτὸ παράθυρο
σὺν τοῦχο ἀντικρινὰ
ὁ ἥλιος γλυτοκρᾶει καὶ παίζει).
Διπλώνοντας τὸ σιῆθος μου
γυρεύω ἀναπνοή
στὴ σκόνῃ τῶ χαρτιῶ μου,
ῤσφύζει γλυκὰ κι ἀκούγεται
χιλιόφωνα ἡ ζωὴ
σὰν ἐλεύθερα τοῦ δρόμου).
Ἀπόκαμα, θολώσασθε
τὰ μάτια μου κι' ὁ νοῦς
ὅμως ἀκόμα γράφω.
(Στὸ θᾶσο ξέρω διπλά μου
δνὸ κρῖνον φρεπεινοῦς
σὰ νᾶχον ὄγει σὲ ἴαρο).

Κ. Γ. ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ